

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: R. N.
bytem X

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2022, č. j. 1360/22/5100-41456-710158,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále též „správce daně“ či „prvostupňový správní orgán“), vydal dne 26. 10. 2020, č. j. 7996018/20/2001-80543-505768, rozhodnutí (dále též „v pořadí první prvostupňové

správní rozhodnutí“ či „prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 26. 10. 2020“), jímž zřídil žalobci zástavní právo k podílu v korporaci, a to pro zajištění jím neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 26. 10. 2020 v celkové výši 335 171,75 Kč; zástavním právem byl zastaven podíl žalobce ve společnosti R. s. r. o., ve výši 50%. Správce daně vysvětlil, že všechny ve výroku vypočtené daňové dluhy jsou ke dni vydání tohoto rozhodnutí splatné, a proto uplatnil své právo na peněžité plnění vyplývající z podílu, který je zástavou, až do výše splatných zajištěných pohledávek včetně příslušenství.

2. Žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 26. 10. 2020 podal odvolání ze dne 7. 11. 2020, o němž rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 5. 5. 2021, č. j. 4091470/21/2000-11452-105418 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021“ či „v pořadí druhé prvostupňové správní rozhodnutí“) tak, že částečně odvolání vyhověl a změnil (snížil) celkovou částku žalobcem neuhrazené daně, pro kterou mu bylo zřízeno zástavní právo, a to na výši 325 693,48 Kč. Správce daně v odůvodnění svého v pořadí druhého rozhodnutí vysvětlil, že postupoval dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „daňový řád“), který jej opravňuje rozhodnout o odvolání, pokud mu vyhoví pouze částečně a ve zbytku zamítne a současně není v rozporu s vyjádřením ostatních příjemců rozhodnutí. Správce daně totiž shledal částečně oprávněnou námitku promlčení, resp. prekluze, práva nedoplatky vybrat a vymáhat, jelikož u nedoplatek pod položkou 0149 (ve výši 1.283,52 Kč) 0,150 až 0153 (v celkové výši 4.382,-Kč), 0161 až 0163 (v celkové výši 338,-Kč) a 0168 (ve výši 3.474,75 Kč) došlo před vydáním odvoláním ze dne 7. 11. 2020 napadeného rozhodnutí k prekluzi dle § 160 daňového řádu. Správce daně tak zjistil, že úroky z posečkaných částek byly v rozhodnutí uvedeny v nesprávné výši (viz položky 0149 až 0153, 0160 až 0163 a 0168), proto bylo rozhodnutí v dotčených výrokových pasážích změněno.
3. Žalobce nesouhlasil ani s v pořadí druhým prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 5. 5. 2021 a podal proti němu odvolání ze dne 17. 5. 2021, které doplnil podáním ze dne 8. 6. 2021. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021 potvrdil s tím, že k odvolacím námitkám žalobce sporujícím lhůtu pro placení daně odkázal na § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“), který stanovil, že právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky se promlčovalo po šesti letech po roce, v němž se stal nedoplatek splatným. Objektivní délka promlčecí lhůty činila 20 let od konce roku, kdy se stal nedoplatek splatným. Od 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, kde v § 160 odst. 5 daňového řádu byla stanovena rovněž 20 letá lhůta pro placení daně (od jejího počátku), s výjimkou nedoplatku. Je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let po tomto zápisu. Běh a délku těchto lhůt započatých dle ZSDP po nabytí účinnosti daňového řádu upravuje daňový řád v přechodných ustanoveních, konkrétně v § 264 odst. 5., podle kterého pokud běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala dle ZSDP a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, se ode dne nabytí účinnosti daňového řádu posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, které upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený dle ZSDP přitom zůstává zachován. A k zástavnímu právu odkázal žalovaný na § 170 daňového řádu s tím, že v dané věci je předmětem zástavního práva podíl v korporaci. Žalovaný zdůraznil, že

vedle zákonných podmínek správce daně při zřízení . zástavního práva musí respektovat i zásadu proporcionality, a to ve smyslu proporcionality mezi hodnotou zástavy a výší zajišťované daně. Konkrétně pak žalovaný uvedl, že . rozhodnutím o zřízení zástavního práva jsou zajištěny nedoplatky – daňové povinnosti - pod položkami č. 0001 až č. 0006, č. 0008, jejichž splatnost nastala před 1. 1. 2002 včetně, jedná se tak o nedoplatky, jejichž počátek běhu lhůty pro placení daně započal podle ZSDP a tyto nebyly zcela uhrazeny před nabytím účinnosti daňového řádu, tudíž za použití § 264 odst. 5 daňového řádu se na ně vztahují § 160 odst. 5, 6 daňového řádu, čímž nedošlo k jejich prekludování. Rovněž konstatoval, že pro zajištění daně zástavním právem byly splněny veškeré zákonné podmínky, když daň byla ke dni vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva pravomocně stanovena, nebyla přitom uhrazena a žalobce současně byl vlastníkem (zastaveného) obchodního podílu. Taktéž byla zohledněna zásada proporcionality mezi hodnotou zástavy a výší zajišťované pohledávky, což ale nelze zaměňovat se zjišťováním přesné hodnoty zástavy. Žalovaný konstatoval, že hodnota podílu je v tomto případě ovlivněna skutečností, že výše vkladu žalobce je pouze v částce 5.000,-Kč a současně nelze z veřejně dostupných údajů jakkoliv o hodnotě podílu uvážit, když poslední účetní závěrka založená ve sbírce listin je za zdaňovací období roku 2018. Žalovaný odmítl výtku žalobce, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu, že se neměl zabývat existujícím přeplatkem na dani. Žalovaný jednak poukázal na stranu 14 prvostupňového rozhodnutí, kde se touto argumentací zabýval a zopakoval, že řízení o vrácení přeplatku nemělo žádný vliv na možnost správce daně zajistit nedoplatek zástavním právem. Dále nesouhlasil s námitkou prekluze žalobce vystavěnou na protiústavní retroaktivitě § 264 odst. 4 daňového řádu, neboť se jedná o přechodné ustanovení, jímž je upraven stav, kdy běh příslušných lhůt započal za účinnosti ZSDP a nebyl ještě skončen za účinnosti daňového řádu. Poukázal i na náleží Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 18/14, v němž Ústavní soud neshledal § 264 odst. 4 daňového řádu protiústavní, žalovaný je přesvědčen, že závěry v nálezu obsažené lze aplikovat i na § 264 odst. 5 daňového řádu, jelikož pravidla uplatněná v obou ustanoveních na běh lhůty jsou principiálně stejná. Odmítl, že by zřízení zástavního práva měsíc před uplynutím prekluzivní lhůty bylo svévolí správce daně, jelikož jediným zákonným limitem pro možnost zřízení zástavního práva je toliko prekluze lhůty, což se nestalo.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v žalobě předně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, jelikož správce daně svým rozhodnutím zastavil všechny obchodní podíly žalobce v obchodních korporacích, včetně jeho obchodního podílu ve společnosti R. s.r.o., jako zajištění údajného dluhu, který je zčásti promlčen a z části neexistuje, neboť žalobce má u správce daně přeplatek. Přeplatek přitom vznikl tím, že správce daně započítával platby žalobce na nedoplatek, který ve skutečnosti neexistuje, neboť jej správce daně vyměřil nezákonně.
5. Žalobce zásadně nesouhlasil s posouzením otázky nepravé retroaktivity ve věci promlčení vymáhaného nedoplatku, neboť správce daně využil institut zástavního práva jako nový důvod pro prodloužení promlčení z původních 20 let o dalších 30 let. Žalobce byl přesvědčen, že správce daně mohl institut zástavy použít již od účinnosti

daňového řádu, tj. od 1. 1. 2011, nicméně učinil tak až po více než deseti letech, a to dva měsíce před vypršením 20 leté promlčecí doby. Poté žalobce v žalobě citoval text bodu [23] žalobou napadeného rozhodnutí a namítal, že žalovaný je povinen posuzovat své akty nejen dle daňového zákona, nýbrž i s přihlédnutím k zákonům vyšší právní síly (Ústava, Listina) a ustálené judikatuře. Zásadně nesouhlasil s tím, že žalovaný odbyl několika slovy masivní prodloužení 20 leté promlčecí lhůty 1,5 krát a spatřoval v tomto nepřezkoumatelnost dotčené části žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na nález pléna Ústavního soudu č. 18/14 s tím, že si je sice vědom toho, že Ústavní soud ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu nezrušil, nicméně měl za to, že nelze opomenout *votum separatum* soudce Ludvíka Davida, jenž rovněž v žalobě citoval. Žalobce poté shrnul, že se v žalobě dovolává ochrany před svévolnou aplikací § 264 odst. 5 daňového řádu, jelikož správce daně svévolně rozhodl, že zajistí svou „pohledávku“ zástavním právem na obchodní podíly žalobce až po deseti letech od účinnosti zákona a měsíc před vypršením 20 leté promlčecí lhůty, v čemž spatřoval svévolnou manipulaci s prekluzivní lhůtou, přičemž daňové orgány měly poměřit běh prekluzivní lhůty je v souladu s právním řádem ČR, zejména s Ústavou a Listinou.

6. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost jak žalobou napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí předchozích. Předně žalobce upozornil, že proti rozhodnutí daňových orgánů o přeplatku na dani podal žalobce žalobu k soudu, o níž je vedeno soudní řízení před zdejším soudem pod sp. zn. 11 Af 13/2021. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že se daňové orgány nezabývaly tím, zda samotné vyměření daně bylo v souladu s ústavním právem. Žalobce byl přesvědčen, že daňové orgány vycházely z nesprávné interpretace daňových předpisů i judikatury, když setrvaly na názoru, že není důvod se v daném řízení zabývat rozhodnutím o přeplatku na dani ze strany žalobce. Svůj názor podpořil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 250/2018, byť zde soud řeší otázku daňové exekuce, byl žalobce přesvědčen, že jej lze použít i na nyní posuzovanou věc. Žalobce zdůraznil, že základní otázkou všech jeho sporů s daňovými orgány je to, zda skutečně, jak tvrdí žalobce, správce daně při vyměření, resp. nevyměření, nezjistil náklady (pouze si je nezákonně vymyslel), postupoval v souladu se zákonem.
7. Závěrem žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími důvody legitimního očekávání žalobce, jeho ochrany důvěry v právo, rovnost při výběru daní, když výše nesprávně vyměřené daně představují pro žalobce mnoho měsíčních výdělků a zásadní snížení životní úrovně.
8. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené. Žalovaný ve svém vyjádření dále stručně připomněl důvody, které jej vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce, v níž žalobce sporoval lhůtu pro placení daně uvedl, že neporušil zákon, pokud zástavní právo zřídil na konci prekluzivní lhůty, jelikož daňový řád nestanoví správci daně žádná omezení, jediným limitem je uplynutí prekluzivní lhůty, před jejímž koncem musí být zástavní právo zřízeno. Žalovaný upozornil, že správce daně nebyl v řízeních nečinný, nýbrž to byl žalobce, kdo se plnění svých povinností snažil vyhýbat, což právě vedlo k vydání zástavního práva na jeho majetek.

10. Upozornil na to, že žalobce v žalobě citoval text bodu [23] žalobou napadeného rozhodnutí, avšak jednalo se o text bodu [24] žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný reagoval na žalobcem odkazovaný náleze Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 9/08. Jelikož v tomto nálezu se Ústavní soud zabýval návrhem na zrušení části zákona, žalovaný reagoval tak, že takovýto postup není v jeho kompetenci, tudíž žalovaný je povinen postupovat v souladu s právním řádem, jehož nedílnou součástí je i § 264 daňového zákona. Žalovaný nesouhlasil ani s výkladem bodu 34 nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14 žalobcem, když v tomto bodě Ústavní soud toliko shrnul obecná východiska zákazu retroaktivity ve vztahu k zákonné úpravě daní. Nejdůležitějším je dle žalovaného bod IX. nálezu, v němž Ústavní soud obecná východiska aplikoval na posouzení souladu zákonného ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu se zákazem retroaktivity a dospěl k závěru, že dotčené ustanovení není protiústavní. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani *votum separatum*.
11. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že „odbyl“ vypořádání odvolací námitky týkající se prekluze a naopak odkázal na body [13] a [22] až [26] žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s touto problematikou vypořádával. Taktéž poukázal na body [17] až [20], kde se zabýval namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí.
12. Nesouhlasil s poukazem žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 250/2018, jelikož se v něm soud zabývá odlišnou problematikou jiného důvodu pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Rozhodnutí tak bylo vydáno ve věci exekučního řízení a soud konstatoval, že námitkami proti daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, nelze brojit ve fázi nařízení daňové exekuce, nýbrž ve věci návrhu na zastavení daňové exekuce. Nad rámec žalovaný podotkl, že i pokud by soud dospěl k opačnému závěru, pak není splněno hledisko příslušné fáze řízení, v níž lze proti podkladovým rozhodnutím brojit ani mimořádnost okolností, pro něž lze k přezkumu podkladových rozhodnutí přistoupit mimo nalézací rozhodnutí.
13. Žalovaný nesouhlasil, že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s odvolacími důvody legitimního očekávání žalobce, jeho ochrany důvěry v právo, rovnost při výběru daní, neboť žalovaný nemůže přihlídnout k výši nedoplatku vůči státnímu rozpočtu, a pro tento důvod nechat nedoplatek prekludovat. Pokud by výše vymáhaného nedoplatku pro žalobce znamenalo existenční problémy, může využít jiný daňový institut a jeho výši snížit (viz dle § 156 daňového řádu).
14. Žalovaný navrhl soudu zamítnout nedůvodnou žalobu.
15. Žalobce v replice ze dne 15. 4. 2022 setrval na žalobních tvrzeních a opět zdůraznil, že přeplatek na daních žalobce vznikl tak, že správce daně započel platby žalobce na neexistující nedoplatek, což správce daně nevzal v potaz a tento argument nesprávně označil jako irelevantní a v tomto hodnocení žalovaného spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost předmětných rozhodnutí. Dále vysvětlil, že námitkou porušení zásady legitimního očekávání cílil na to, že maximální lhůta promlčení musí být definována jejím smyslem a její prolongace nesmí být dána do rukou daňových orgánů, žalovaný se proto nevypořádal s tím, zda je zachována únosnost ve vztahu k nepravé retroaktivitě. Zdůraznil, že žalovaný neposoudil, zda daň byla vyměřena v souladu s právním řádem dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/15.

16. Na repliku žalobce reagoval žalovaný podáním ze dne 17. 8. 2022, v němž zopakoval, že se s veškerými odvolacími námitkami řádně vypořádal. Ohledně tvrzení žalobce, že se neměl vypořádat s žalobcovým odkazem na nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/15 upozornil na bod [18] žalobou napadeného rozhodnutí, kde se k zmíněnému nálezu vyjádřil.
17. Žalobce podáním ze dne 27. 11. 2022 soudu zaslal svou písemnou reakci na vyjádření žalovaného, v němž taktéž setrval na svých již uvedených právních názorech.

III. Posouzení žaloby

18. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
19. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
20. Před vypořádáním žalobních námitek soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyní žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
21. Ve vztahu ke všem uplatněným žalobním námitkám soud konstatuje, že tyto námitky žalobce přenesl v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě v podstatě nereagoval na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by adekvátně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj není oprávněn domýšlet další argumenty.
22. Městský soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již

správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobci uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikатурním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na tyto odvolací námitky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

23. Městský soud předesílá, že problematikou zákonnosti zajišťovacích příkazů se již v minulosti opakovaně zabýval, např. v rozsudcích ze dne 3. 10. 2022, č. j. 18 Af 12/2022-56, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 5 Af 48/2019-70, s jejichž dílčími závěry se právě rozhodující senát ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich zásadně odchylovat. V dalším posouzení z nich proto bude vycházet.
24. Podle § 160 odst. 5 daňového řádu *Lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou daně zajištěné podle odstavce 6.*
25. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu *Je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň uplynutím 30 let po tomto zápisu.*
26. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
27. Podle § 170 odst. 1 daňového řádu *Správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. K ujednání dlužníka a věřitele podle občanského zákoníku, které vylučuje postoupení pohledávky jinému, se přitom nepřiblíží.*
28. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu *Běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
29. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu *Běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*

posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

30. Podle § 70 odst. 1 ZSDP *Právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.*
31. Podle § 70 odst. 2 ZSDP *Je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.*
32. Žalobce jako zásadní žalobní námitku uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval zejména v tom, že se daňové orgány nezabývaly tím, zdali samotné vyměření daně bylo v souladu s ústavním právem a ani se nezabývaly rozhodnutím o přeplatku na dani. Konkrétně nesouhlasil s tím, že daňové orgány žalobou napadeným rozhodnutím zastavily jeho obchodní podíl ve společnosti RANOC s. r. o. na dluh, který je zčásti promlčen a z části neexistuje, jelikož žalobce má u žalovaného přeplatek na dani.
33. K povaze zajišťovacího řízení se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, který například v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2021, č. j. 6 Afs 214/2020 – 54, v bodech [9] a [10], kde uvedl následující: *„Zástavní právo je v systematické daňového řádu řazeno mezi instituty zajištění daní (část třetí, hlava V, díl 4). Má tedy primárně funkci zajišťovací a teprve následně ubrazovací, vytvářející správci daně podpůrný zdroj uspokojení v případě, že daňový subjekt stanovenou (a zástavním právem zajištěnou) daňovou pohledávku řádně a včas nesplní. Motivuje tedy daňový subjekt k plnění daňových povinností a jejich řádnému a včasnému zaplacení. Povahou rozhodnutí o zřízení zástavního práva se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, v němž uvedl: „Rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu.“ Ačkoli rozšířený senát citovaný závěr vyslovil ve vztahu k § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s ohledem na prakticky totožnou právní úpravu daňového zástavního práva obsaženou v § 170 daňového řádu, je možné tento závěr aplikovat také v nyní souzené věci. Rozšířený senát zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva připodobnil daňové exekuci. „V obou případech se jedná o další fázi daňového řízení navazující na vyměřovací řízení, jehož podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Obdobně zde platí to, co Nejvyšší správní soud judikoval k vykonávacímu řízení, a sice že je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 276/2016 - 28, nebo ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 93/2012 - 44). Obdobně jako v případě daňové exekuce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs*

81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS) tedy Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva, resp. v řízení odvolacím, „již nelze napadat věcnou správnost a zákonnost zajišťovaných rozhodnutí. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost platebního výměru“. V řízení zajišťovacím tak „lze pouze napadat existenci zajišťovaného rozhodnutí, jeho vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu zajištění a případnou prekluzi práva vybrat daň“ (zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Afs 92/2012 - 44).“ Dále soud upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publ. pod č. 791/2006 Sb., NSS, kde se uvádí, že: „Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné `vybočení` z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“.

34. Ve světle shora uvedeného jednoznačně formulovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu je zcela zřejmé, že v nyní přezkoumávaném zajišťovacím řízení již nelze napadat věcnou správnost „zajišťovaných“ rozhodnutí, tj. ve výroku rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021 vypočtených platebních výměrů, natož rozhodnutí, která byla vydána ve zcela odlišném daňovém řízení, jehož předmětem byla žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani, neboť k tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky směřující proti rozhodnutí správce daně, kterým byla daň či přeplatek vyměřené. Soud se tak pro zjevnou nadbytečnost nebude zabývat poměrně obsáhlou žalobní argumentací směřující proti správnosti (ústavnosti, nezákonnosti) výše stanovené daně platebními výměry a ani existencí přeplatku na dani žalobce a jeho případného zápočtu na daňové pohledávky žalobce. Nad to soud dodává, že zdejší soud v řízení vedeném pod sp. zn. 11 Af 13/2021 zamítl žalobu žalobce, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vrácení přeplatku na dani ze dne 27. 3. 2020, č. j. 2950/21/5200-10422-706807. Soud konstatuje, že daňové orgány se shodnými odvolacími námitkami žalobce vypořádaly, a to konkrétně správce daně ve svém rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021 na straně 14 a žalovaný na stranách 5 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí; přičemž soud se s tímto posouzením plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Z uvedeného je patrné, že daňové orgány se vznesenými odvolacími námitkami žalobce zabývaly a řádně je vypořádaly, byť žalobce jejich názory nesdílí; nicméně námitka nepřezkoumatelnosti je tak zcela nedůvodná.
35. Další žalobní námitkou byla žalobcem tvrzená nezákonnost a nepřezkoumatelnost posouzení běhu promlčecí/prekluzivní lhůty dle § 264 odst. 5 daňového řádu daňovými orgány, jelikož tyto měly nesprávně prodloužit dotčené lhůty z původních 20 let o dalších 30 let.
36. Soud připomíná, že v nyní posuzované věci lhůty pro placení daně (daňové nedoplatky) žalobce započaly běžet ještě dle § 70 ZSDP, jehož účinnost uplynula ke dni 1. 1. 2011, kdy nabyl účinnosti daňový řád; přičemž podle § 70 ZSDP měly tyto lhůty charakter lhůty promlčecí. V dané věci však běh těchto lhůt pokračoval i po datu 1. 1. 2011, což způsobilo, že se ve světle přechodného ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu lhůty pro běh práva vybrat daňový nedoplatek dle § 160 daňového řádu staly prekluzivními. Uvedené ostatně již konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 - 24, jehož první právní věta zní následovně: „[p]romlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a neskončila do dne nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má po 1. 1. 2011 charakter

lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 daňového řádu.“ Soud pro stručnost k běhu lhůt jednotlivých daňových nedoplateků žalobce odkazuje na jejich pečlivé a přehledné zpracování správcem daně v rozhodnutích ze dne 26. 10. 2020 (viz strany 2 až 8) ve znění rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021 (viz strany 7 až 14), ze kterých je patrné, že po vydání platebních výměrů a v rámci prvotní šestileté promlčecí lhůty dle § 70 ZSDP správce daně u každého z daňových nedoplateků opakovaně činil úkony dle § 160 odst. 3 daňového řádu, tj. úkony, jimiž se přerušoval běh lhůt pro placení daně, což ani žalobce nespороval a navíc součástí správního spisu jsou nejen daňová přiznání žalobce s platebními výměry, nýbrž i rozhodnutí o posečkání úhrady daně, výzvy k zaplacení nedoplateků v náhradní lhůtě, exekuční příkazy na přikázání pohledávky, což soud ověřil.

37. Žalobce naopak sporoval prodloužení běhu těchto lhůt dle přechodného ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu. Soud zdůrazňuje, že žalobce tuto námitku formuloval v ryze obecné rovině, spíše jako právní polemiku se závěry Ústavního soudu obsaženými v jeho nálezu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, kdy *de facto* vyčítal daňovým orgánům, že se tímto nálezem řídily a nikterak nezohlednily *separátní votum*. V tomto nálezu Ústavní soud řešil návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení § 264 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu. Napadené ustanovení podle Nejvyššího správního soudu protiústavně měnilo hmotněprávní pravidla prekluze daně a umožňovala prodloužit prekluzivní lhůtu nad rámec toho, co umožňoval zákon o správě daní a poplatků. Ústavní soud však akcentoval, že *„účel napadeného ustanovení lze spatřovat jednak ve snaze sjednotit pravidla pro běh a délku lhůty pro vyměření nebo stanovení daně (a tím zajistit jejich přehlednost pro účely jejich další aplikace), jednak v tom, aby i v případech, kdy lhůta začala běžet za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, mohlo dojít k jejímu prodloužení podle § 148 odst. 2 daňového řádu. Posledně uvedené ustanovení totiž vytváří časový prostor k tomu, aby mohl správce daně pravomocně rozhodnout o úkonech v něm vyjmenovaných, což by v opačném případě pro krátkost zbývající lhůty nemuselo být možné. V obou případech jde o cíle, které lze označit za legitimní a nelze v nich spatřovat svévoli na straně zákonodárce. Tím není řečeno, že zákonodárce musel řešit vztah obou právních úprav právě tímto způsobem. Ve vztahu k případům, kdy lhůta začala běžet ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, mohl rovněž nadále ponechat aplikovatelnou předchozí právní úpravu. Pokud však zvolil jiné řešení, pak nelze s jeho rozhodnutím spojovat nepřijatelný zásah do právní jistoty dotčených daňových subjektů.“* Soud shrnuje, že v nyní posuzované věci daňové orgány aplikovaly na běh a délku promlčecí/prekluzivní lhůty přechodné ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu, a to zcela v souladu se závěry Ústavního soudu v tomto nálezu; konkrétně se otázce běhu lhůt žalovaný věnoval na stranách 6 až 14 žalobou napadeného rozhodnutí, tudíž opět nelze v této souvislosti přisvědčit žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti této odvolací námítky. Soud jen stručně upozorňuje, že § 264 v odst. 4 daňového řádu upravuje běh a délku lhůty dané daňovým orgánům pro vyměření daně a § 264 v odst. 5 daňového řádu pak běh a délku lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňovými orgány daňový nedoplatek. Tedy v případě obou dotčených ustanovení běh lhůty pro placení daně, resp. lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňové nedoplatky, která započala běžet před nabytím účinnosti daňového řádu, se po nabytí účinnosti daňového řádu posuzuje podle pravidel uvedených v daňovém řádu; přičemž pro určení délky lhůty rovněž platí nová pravidla obsažená mj. v § 160 daňového řádu. Ve světle uvedeného nálezu Ústavního soudu, soud přisvědčuje žalobci v tom, že přechodné ustanovení § 264 odst. 4 potažmo i

odst. 5 daňového řádu samozřejmě neumožňuje daňovým orgánům vymáhat daňové nedoplatky po časově neomezenou dobu; nicméně Ústavní soud výslovně akcentoval, že dotčené přechodné ustanovení, které umožňuje, aby se běh a délka lhůty ke dni 1. 1. 2011 v případě jejího neuplynutí, posuzovala podle zákona, jenž nabyl účinnosti až po jejím započítání a který umožňuje její prodloužení nad rámec původní zákonné úpravy; nicméně vždy v mezích nově zakotvené právní úpravy, nejedná se tak o její neomezený běh, který by si daňové orgány určovaly svévolně, což se ani v nyní přezkoumávané věci nestalo. Ústavní soud se zásadou retroaktivity a jejího souladu při aplikaci přechodného ustanovení § 264 daňového řádu podrobně v člancích VII., VIII., IX. odůvodnění nálezu zabýval a v bodě 44. výslovně uvedl, že: *„Předně je třeba uvést, že daňový řád, jehož součástí bylo od počátku jak napadené ustanovení, tak jeho § 148 odst. 2 písm. b), byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 3. září 2009 a účinnosti nabyl dne 1. ledna 2011. K prodloužení lhůty pro vyměření daně započaté za účinnosti zákona o správě daní a poplatků zároveň mohlo dojít jen vůči těm subjektům, jímž tato lhůta uplynula nejdříve během roku 2011. Na případy, kdy se tak stalo nejpozději dne 31. prosince 2010, se daňový řád nevztahuje. Je tedy zřejmé, že ačkoliv zákon o správě daní a poplatků neumožňoval prodloužení lhůty pro vyměření daně z důvodů uvedených v § 148 odst. 2 daňového řádu, dotčené daňové subjekty s možností aplikace tohoto ustanovení ve vztahu k právním skutečnostem nastalým za účinnosti daňového řádu mohly počítat v dostatečném předstihu (nejméně 1 rok a 4 měsíce) před jejím uplynutím podle původního zákona. Předmětná změna pro ně tudíž nemohla být překvapivá a mohly jí přizpůsobit své další jednání. Vzhledem k omezení délky lhůty pro stanovení daně maximální dobou 10 let od jejího počátku podle § 148 odst. 1 daňového řádu (§ 148 odst. 5 téhož zákona) pak nelze shledat nepřiměřený zásah do právní jistoty dotčených daňových subjektů ani s ohledem na její celkovou možnou délku v konkrétním případě, došlo-li by v jejím průběhu k jejímu jednorázovému nebo opakovanému prodloužení. Desetiletou objektivní lhůtu stanovil již § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.“*

38. Soud tedy shrnuje, že § 264 odst. 4 i 5 daňového řádu jsou ústavně souladná zákonná ustanovení, byť působí zpětně, přesto nekolidují se zásadou retroaktivity. Pokud žalobce tvrdí, že se daňové orgány neměly spokojit s právním posouzením Ústavního soudu zaujatého v nálezu, nýbrž se měly zabývat i odlišným právním stanoviskem k tomuto nálezu, tzv. *separátním votem*, soud stouto výtkou žalobce zásadně nesouhlasí, jelikož daňové orgány tak jako soudy nejsou odlišnými právními stanovisky soudců Ústavního soudu vázány, naopak jsou povinny aplikovat právě názory uvedené v samotném nálezu, kam byly vtěleny názory většiny rozhodujících soudců. Pokud má žalobce za to, že v dané věci došlo k nezákonnému navýšení běhu promlčecí/prekluzivní lhůty nad zákonem stanovenou míru způsobené aplikací přechodného ustanovení, není tomu tak, jelikož žalobce opomněl, že běh lhůt byl v jeho případě opakovaně přerušován úkony správce daně činěnými v souladu s § 160 odst. 3 daňového řádu, což v konečném důsledku způsobilo prodloužení trvání daňového řízení (viz bod 36 tohoto rozsudku).
39. Soud k poukazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018 – 54, opakuje, že závěry obsažené v tomto judikátu jsou na tuto věc přílehlavé, ale na rozdíl od žalobce se soud nedomnívá, že by podporovaly jeho názory a žalobní námitky. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že: *„[v] řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce.“*

v tomto řízení již není prostor pro zpochybnění správnosti podkladových (zajišťovaných) rozhodnutí.“ Jak již uvedeno shora, v soudním řízení, jehož předmětem přezkumu je zajišťovací řízení, lze rovněž napadat pouze existenci zajišťovaného rozhodnutí, jeho vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu zajištění či prekluzi práva vybrat daň. Žalobce však v tomto řízení nenamítal, že by některý z platebních výměrů, jimiž mu byla vyměřena daň, neexistoval, nebyl pravomocný či nevykonatelný, ani že by způsob zajištění (50 % obchodním podílem ve společnosti) byl nepřiměřený. Námitku prekluze, kterou žalobce směřoval do nesprávného výkladu § 264 odst. 5 daňového řádu, soud posoudil jako nedůvodnou a pokud žalobce daňovým orgánům vytýkal, že zástavní právo zřídily těsně před uplynutím prekluzivní lhůty, soud shodně se žalovaným (viz bod [23] žalobou napadeného rozhodnutí) konstatuje, že podstatným pro meritorní rozhodnutí v dané věci bylo zásadně to, že prekluze u žádného z platebních výměrů nenastala, což ani žalobce netvrdil a rozhodně nelze tento zákonný postup označit za svévolný. Naopak, pokud jde o splatnost pohledávek plynoucích z podkladových (zajišťovaných) rozhodnutí, tu žalobce v žalobě nerozporuje a taktéž netvrdí a neprokazuje, že by v nich stanovenou povinnost v celém rozsahu splnil; tudíž ani poukaz žalobce na zmíněné rozhodnutí soudu není způsobilé zvrátit správnost žalobou napadeného rozhodnutí.

40. Za nedůvodnou považuje městský soud rovněž obecnou námitku žalobce ohledně nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak již městský soud uvedl výše, soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobkyni argumentaci, proto se dané námitce věnoval pouze v míře obecnosti, v jaké jí žalobce vznesl. „*Podmínkou vedení řízení o zřízení zástavního práva je tedy existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení*“ (viz výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Afs 276/2016 – 30, č. j. 9 Afs 93/2012 - 44, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 48 Af 40/2017 - 31). Tato podmínka byla v projednávaném případě naplněna, žalobce ji ani nesporel. Co se týče žalobcem opět toliko v obecné rovině zmíněných a žalovaným dle jeho názoru nevypořádaných námitek legitimního očekávání a rovnosti při výběru daní tyto byly žalobcem vzneseny v souvislosti s jeho zásadní odvolací námitkou zákazu retroaktivity, neboť jimi podporoval své tvrzení, že na věc nelze aplikovat § 160 daňového řádu, přičemž žalovaný se i s těmito námitkami právě v rámci vypořádání zásadní námitek dostatečným způsobem vypořádal. A v případě námitek, že stanovená daň pro něj představuje mnoho měsíčních výdělků a snížení životní úrovně, pak tato námitka jím nebyla ani v odvolání ze dne 17. 5. 2021 a ani v doplněném odvolání ze dne 8. 6. 2021 vůbec uplatněna, tudíž se s ní žalovaný nemohl jakkoliv vypořádat. Soud tedy shrnuje, že předmětné námitky neshledal důvodnými.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Z výše uvedených důvodů městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho

úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.03.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu